

LBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

RODICA BRETIN

Ecouri din Tenebre

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

Cuprins

Cuvânt înainte · 5

MESAJE DE DINCOLO · 9

Fenomenul Poltergeist · 10

Spirite neliniștite · 31

ATACATORI INVIZIBILI · 52

Străinii din ziduri · 53

ÎNTRE PĂMÂNT ȘI CER · 89

Marinarii de ceață · 90

Întoarcerea tanchistului · 93

Idolul de porțelan · 98

Amintiri incendiare · 107

Viziuni întunecate · 112

Fantome flămânde · 120

PĂCATE ETERNE · 136

Stăpânul Muntelui · 137

Galeria ororilor · 160

Colecționarul de suflute · 176

A cincea poruncă · 202

Vrăjitoarea din Stonehaven · 259

Doamna Neagră · 290

Despre autoare · 345

LBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

*Mesaje
de
dincolo*

Fenomenul Poltergeist

„Crude, inutile și pline de ură” – așa definea cercetătorul britanic Harry Price manifestările poltergeist, adăugând: „O fantomă bântuie; un poltergeist infestează.” Forțe invizibile și malefice sunt blamate pentru agresarea martorilor, bombardarea cu pietre a caselor, provocarea unor incendii sau pentru faptul că unele clădiri... sângerează. Experiența poltergeist? O întâlnire cu macabru, care îi poate alunga pe oameni din căminele lor, scoate din minți sau chiar costa viața.

Martin Luther (1483-1546), teolog și reformator protestant a folosit pentru întâia oară cuvântul poltergeist („spirit care produce zgomote”) în Germania, țara unde s-au înregistrat cele mai vechi cazuri atestate documentar din Europa de Nord: în 355 d.Hr. locuitorii satului Bingen-am-Rhein se pomeneau aruncați din paturile lor de mâini nevăzute, supuși unui bombardament de sunete și pietre, iar în pereții caselor răsunau ciocănituri puternice – eveniment consemnat de Jacob Grimm în „*Deutsche Mythologie*” („*Mitologia Germană*”).

Deși titulatura de „spirit zgomotos” este recunoscută astăzi ca improprie, ea s-a păstrat – la fel cum cauza fenomenului continuă să rămână o enigmă. Ce sunt activitățile poltergeist? Vizitele unor „demoni”? Manifestări de dincolo de mormânt? Fenomene PSI sau geofizice? Dovada existenței altor dimensiuni?

Prezent pe mai multe continente și în toate perioadele istorice (prima menționare din Antichitatea europeană aparținându-i lui Titus Livius), fenomenul poltergeist a provocat groază și fascinație, trezind interesul a generații de exploratori în Neștiut. Teologi, cercetători ai paranormalului, geofizicieni sau exobiologi – toți au căutat răspunsuri neechivoce, rezolvări definitive, certitudini. N-au găsit decât ipoteze.

Studii și consemnări memorabile în domeniu au lăsat medicul Cesare Lombroso (1835-1909), fondator al criminologiei moderne, astronomul Camille Flammarion (1842-1925) și scriitorii Samuel Johnson (1709-1784), Horace Walpole (1717-1797), Oliver Goldsmith (1728-1774), Victor Hugo (1802-1885) și Arthur Conan Doyle (1859-1930) – fiecare dintre aceștia constatând existența unor similitudini evidente între incidentele poltergeist survenite în secole și locații geografice diferite. Nu toate caracteristicile apar întotdeauna, dar ele rămân tipice fenomenului și au fost sintetizate și catalogate atât în volumele „*Proceedings of the Society for Psychological Research*” („*Lucrările Societății de Cercetări Psihologice*”), tipărite la Londra în secolele XIX-XX, cât și în vasta lucrare a lui Conan Doyle, „*The History of Spiritism*” („*Istoria Spiritismului*”).

Manifestarea poltergeist este de obicei repetitivă. Începe cu un incident sau două ce par izolate, după care evenimentele se succed în cascadă. Urmează o activitate extrem de intensă pentru o perioadă relativ scurtă de timp – săptămâni sau luni – apoi un punct culminant ce coincide, uneori, cu un deznodământ brusc.

Un alt element comun incidentelor poltergeist – locul unde se produc – pune probleme atât cercetătorilor, cât mai ales celor direct implicați: martori și, adesea, victime ale fenomenului. Dintotdeauna, oamenii au considerat Universul prea vast, complex și terifiant. Și pentru că nu-l puteau cuprinde cu mintea, l-au împărțit în fragmente de realitate mai ușor de înțeles și acceptat: o lume, un teritoriu, o peșteră. Iar mai târziu, o casă. Nevoia de a o avea face parte din natura umană, la fel ca instinctul de conservare sau cel de perpetuare a speciei. Noțiunea de *cămin* este sinonimă cu *siguranță*, *confort*, *familie* – toate fiind spulberate brutal și, câteodată, ireversibil de agresiunea poltergeist.

De milenii, știința încearcă să creeze o lume coerentă, logică, ordonată – și adesea uităm că ea este artificială. Până la un moment dat, când o forță venită din crepusculul spaimei ancestrale sparge zidul de convenții și reguli, silindu-ne să ne dăm seama de fragilitatea lui. Și atunci căutăm sau, la nevoie, fabricăm explicații care să astupe breșa, să restaureze echilibrul precar al normalității. Explicații ce n-au lipsit nici în cazul Fenomenului Poltergeist.

Dacă, în Antichitate, civilizațiile mediteraneene îl considerau expresia mâniei zeilor, iar popoarele animiste din nordul Europei voința spiritelor Pământului, în Evul Me-

diu a existat o unică și nedisputată teorie: orice poltergeist era un demon.

Și ce altceva ar fi putut să fie?! „Dovezi” se găseau întotdeauna: bubuituri răsunând în pereți în miez de noapte, de parcă emisarii iadului cereau să fie primiți; scrâșnete ca de oase fărâmate; gemete de osândiți la chinuri veșnice; atacuri în plină zi asupra martorilor; bombardamente cu pietre pornite din senin, doar din dorința de a distruge și din răutatea dușmanilor neamului omenesc. Iar când un incendiu izbucnea fără motiv, însemna că diavolii aduseseră cu ei o scânteie din Focul Gheenei.

Reacția familiei din coliba sau castelul unde apărea un poltergeist era cel mai adesea fuga, abandonarea locului infestat de prezența „necuratului”. Au existat însă destule cazuri în care martorii au rămas pe loc, îndurând cu remsemnare calvarul considerat o penitență necesară iertării păcatelor ce le atrăseseră pedeapsa divină, o încercare care trebuia trecută pentru a se dovedi buni creștini sau, pur și simplu, un blestem trimis de dușmanii lor – iar în acele vremuri întunecate toți știau că există trei fatalități de care n-aveau cum să scape: blestemele, ciuma și Inchiziția.

Ultima era chiar instituția ce ar fi trebuit să alunge „sluștile lui Satan”. Însă, deși Sfântul Oficiu avea demonologi specializați în orice gen de exorcism, victimele unui atac poltergeist ezitau să apeleze la autoritatea în domeniu; și nu fără motiv. „Păcatele cheamă Răul”, afirmau inchizitorii – o acuzație de complicitate pentru martori, care putea duce la rug. Abia foarte târziu s-a acceptat prezumția de nevinovăție a celor implicați, iar exorcismul a devenit o practică, nu o anchetă.

Dincolo de procedeele standard, ritualul alungării demonilor era considerat un duel de voință între exorcist și „cei nevăzuți”, care nu aveau deloc intenția să părăsească bastionul abia cucerit. De o parte credința neclintită a omului Bisericii, de alta întreaga panoplie de acțiuni malefice, începând cu cele subtile, până la explozii neașteptate de violență. În timp, s-a ajuns la o strictă specializare în tehnica exorcismelor, fiecare tip de activitate poltergeist fiind atribuită unui anumit demon, identificat și catalogat – viziune de „rezolvare” a fenomenului ce se va perpetua până la începutul secolului al XIX-lea.

După religie, a venit rândul științei să ofere, dacă nu soluții, măcar o explicație „completă și exhaustivă”. Astfel, în secolul trecut s-a încercat să se determine ce gen de victime atrag inconștient agresorii invizibili. Conform statisticilor vremii, ar fi predominat adolescenții cu probleme și persoanele suferind de diverse tulburări psihice. Căci un fapt era imposibil de negat: deși acțiunile unui poltergeist sunt îndreptate asupra tuturor (sau majorității) martorilor dintr-o locație, după o perioadă devine evidentă preferința sa pentru unii dintre ei. Observație ce a dus la prima teorie „științifică” a fenomenului: „psihokinezia spontană recurentă”. Ceea ce însemna că manifestările poltergeist erau rezultatul activității mentale involuntare a unuia dintre martorii implicați.

După ce s-a exclus posibilitatea orchestrării unei farse prin care cineva încearcă să capteze atenția celor din jur și, mai ales, după ce s-a constatat că fenomenele stranii încețază – uneori – dacă subiectul catalizator părăsește locul

respectiv, cercetătorii secolului XX și-au consolidat și extins teoria. Conform acesteia, activitatea frenetică pe care un poltergeist o manifestă aruncând și spărgând obiecte, izbind de pereți sau deplasând mobile, făcând să explodeze sticle, este asemănătoare comportamentului copiilor ajunși la pubertate, când emoțiile devin aproape incontrolabile.

O adolescență ce își reprimă reacțiile poate folosi inconștient psihokinezia ca pe un mod alternativ de a-și exprima sentimentele și frustrările. Tensiunea sexuală acumulată devine astfel sursa unei energii imense care, odată eliberată, se va transforma într-o demonstrație haotică a puterii minții asupra materiei.

Un caz clasic este cel al Virginiei Campbell, care locuia în micul oraș Sauchie din Scoția. În 1960 avea unsprezece ani, iar familia s-a pomenit victima unor fenomene ce păreau de tip poltergeist și al căror epicentru devenise Virginia.

Ajunsa mai devreme la pubertate, fata era, în același timp, foarte nefericită. Crescuse în Irlanda de Nord, unde nu avea prieteni, căci părinții – protestanți – trăiau într-un cartier catolic. Când, speriat de amploarea conflictului civil nord-irlandez care se profila amenințător la orizont, tatăl ei a decis să plece definitiv în Anglia, Virginia nu a putut nici măcar să își ia câinele – pe Toby, singurul tovarăș de joacă de până atunci.

Toate acestea au rănit-o, iar neputința de a se împotrivi deciziilor luate de adulți o frustra intens. Rezultatul? În casă și la școală, obiectele din jurul Virginiei se mișcau singure, geamurile se spărgeau, în podele, pereți, uși răsunau bătăi puternice. Dar, deși păreau tipice unui poltergeist,

manifestările se datorau capacităților PSI ale Virginiei și nu vreunei entități nevăzute. Dovada – în acest incident și în altele asemănătoare – este de necontestat: încetarea fenomenului de îndată ce cauza sa a dispărut, iar adolescenții au revenit la o comportare normală!

De altfel, „*The Foundation for Research into the Nature of Man*” („*Fundația pentru Cercetări în Natura Umană*”), înființată în 1964 la Universitatea Duke (statul Carolina de Nord – SUA) a elaborat, în 1980, un studiu care infirmă „teoria pubertății”, constatând că, vreme de două milenii, atacatorii invizibili nu au arătat predilecții pentru vreo vârstă sau un sex anume.

S-a emis atunci o ipoteză alternativă: activitatea psihokinetică putea fi declanșată de o boală mentală a subiectului. Pentru demonstrație, ar trebui să existe însă o expertiză medicală care să stabilească dacă martorul prezenta dezechilibre psihice *înainte* de experiența traumatizantă...

Pubertatea, emoții și trăiri îndelung supresate în cazul persoanelor timide sau introvertite, o boală psihică – oricare dintre acești factori ar putea genera, în anumite condiții, manifestări psihokinetice. Toți cei care vor să vadă în capacitățile mentale explicația ultimativă a fenomenului, citează cazurile unor tineri cu un psihic labil și o ostilitate declarată față de mediul social în care nu izbuteau să se integreze. În preajma acestora, indiferent de locul unde se află, obiecte din sticlă sau porțelan cad și se sparg, lumini și aparate electrice se aprind singure, telefoane sună fără ca nimeni să fi apelat numărul. Fenomenele menționate sunt, într-adevăr, manifestări de psihokinezie ce dovedesc

potențialul real și incontestabil al subiecților. Dar atât. Alte elemente caracteristice Fenomenului Poltergeist lipsesc. Însă argumentul hotărâtor împotriva teoriei psihokinetice rămâne logica.

Spre deosebire de martorii nimeriți în „zona de calm” din mijlocul unui uragan, cei care ajung într-un vortex poltergeist sunt major afectați, asupra lor dezlănțuindu-se cvasitotalitatea agresiunii. Or, conștient sau nu, unii oameni dotați cu puteri paranormale au capacitatea de a controla materia și, prin asta, pot acționa indirect asupra mediului înconjurător. Dacă sunt măcinați de frustrări ori inhibiții, își folosesc talentul pentru a „egala scorul” între ei și societate, acțiune ce denaturează adesea într-o contraofensivă neselectivă asupra tuturor celor prezenți, vinovați sau nu. În toate cazurile este vorba însă de răzbunare, nu de auto-pedepsire. Subconștientul uman – unul dintre instrumentele necesare supraviețuirii speciei – neputând fi suspectat de deviațiuni masochiste, victimele unei agresiuni nu sunt, în același timp, inițiatorii acesteia.

Și atunci a apărut a doua încercare „științifică” de a elucida fenomenul: activitățile poltergeist ar avea cauze... naturale.

Așa-numita „teorie geofizică” susține că tunelurile sau conductele subterane de canalizare ce trec uneori chiar pe sub fundația unei clădiri, crează efecte similare Fenomenului Poltergeist. Apa care izbește ritmic în conductele de fontă generează sunete și vibrații reverberând în zidurile construcției. Sunetele ar fi luate de martori drept ciocănituri, iar vibrațiile pot deplasa obiecte sau mobile!

Dacă am trece peste faptul că toate celelalte manifestări ale fenomenului sunt „omise” și ne-am lăsa seduși de simplitatea explicației... atunci majoritatea incidentelor poltergeist ar trebui să se înregistreze începând din secolele și cu precădere în zonele unde exista canalizare – ceea ce nu s-a întâmplat.

Partizanii teoriei geofizice au revenit ulterior cu un alt argument: activitatea poltergeist a fost întotdeauna mai intensă în apropierea țărmurilor decât în interiorul continentelor! Fapt irelevant: aceste zone sunt locuite din vremuri străvechi și continuă să aibă cea mai mare densitate a populației pe toate continentele.

Fără să se descurajeze, doi susținători ai teoriei geofizice, doctorul Alan Gauld (Universitatea Nottingham) și publicistul Tony Cornell, au inițiat un test practic. Au ales câteva case aflate lângă țărmul britanic, având o structură de rezistență solidă, dar care – din dorința proprietarilor – fuseseră destinate demolării. Cu ajutorul unui echipament greu de construcție, experimentatorii au produs izbituri ritmice, cu o forță mult mai mare decât ar fi putut avea vreodată apa din conductele, izvoarele sau pânzele de apă subterane. Deși în pereți s-au resimțit vibrații extrem de puternice, niciun obiect aflat într-una din încăperile vreunei clădiri nu s-a clintit din loc și nu s-au înregistrat alte efecte asociate fenomenului.

Și, atunci, ce este un poltergeist?

După milenii de cazuri consemnate în arhive, după atâtea dovezi, mărturii, supoziții și exorcisme, răspunsul a rămas la fel de frustrant: *nu știm*.

Dar poate că n-am căutat unde trebuie și dezlegarea s-ar ascunde nu în străfundurile iadului ori în abisurile la fel de insondabile ale subconștientului uman. Ci mult mai departe.

„Nu există moarte – și nici morți”, scrie pe piatra funerară așezată în fața casei din Hydesville în care, cu 170 de ani în urmă, surorile Catherine și Margaretta Fox au afirmat că primesc mesaje din lumea spiritelor. Anul 1848 – când s-a înregistrat o creștere bruscă a interesului pentru manifestările poltergeist datorită acestui celebru caz petrecut în statul New York, SUA – a adus o cu totul altă abordare a fenomenului: ipoteza „spiritelor neliniștite”.

Unii cred că moartea reprezintă stația finală, sfârșitul definitiv și ireversibil, anihilarea totală a conștiinței. Altorli se pare nedrept să nu avem decât o șansă și preferă să creadă într-o succesiune de vieți, o scară urcând către perfecțiune și împlinirea supremă – căci orice religie consideră existența terestră ca pe o etapă-test, un popas vremelnic dar crucial, ce va hotărî următoarea escală în procesul devenirii eterne: Raiul sau Iadul.

Însă nu teologii au pus semnul echivalenței între atacatorii nevăzuți și spiritele din lumea morților. Cei care au introdus în integrala Fenomenului Poltergeist termenul nemuririi au fost... fizicienii.

Potrivit ultimelor teorii din biofizica secolului XXI, orice ființă există concomitent în două lumi: într-o realitate biologică și într-una a conștiinței – iar evoluția celei de-a doua atinge niveluri diferite în cazul plantelor, animalelor și oamenilor.

Existența însăși, cu toate formele ei de manifestare, înseamnă energie și informație: într-un cuvânt, conștiință. Cea umană conține o structură matricială independentă de timp, deci indestructibilă. Pentru că energia, afirmă fizicienii, nu se poate pierde. Concluzia? Personalitatea energetică a conștiinței înmagazinată în corpul biologic nu dispare prin moarte fizică. Ea se disociază de suportul material și este translatată într-un alt plan, continuând să existe ca o structură energetico-informațională autonomă, într-un hiperspațiu neutru din punct de vedere temporal.

În Suedia, la moartea cuiva, rudele sau prietenii spun, încă de acum cincisprezece secole că decedatul „a ieșit din timp” („ur tiden”). Însă „trecerea” nu se desfășoară întotdeauna fără probleme, anumite entități spirituale rămânând captive în spațiul incert al unei dimensiuni aflate undeva între acolo și aici.

Acestor „conștiințe rătăcite” li s-ar datora, în opinia unor cercetători, fenomenul poltergeist. Deviate de pe traiectoria devenirii, „personalitățile energetice” se întorc în locuri familiare – uneori după decenii sau secole, fiindcă în dimensiunea din care vin timpul curge altfel. Ele „bântuie” casa unde au locuit cândva, poate în căutarea ființelor de care fuseseră legate afectiv și faptul că, adesea, nu le mai găsesc, le induce o frustrare ce se transformă în descărcările de violență caracteristice manifestărilor poltergeist.

Unele spirite vor să își „regleze conturile” cu dușmanii (sau cu urmașii acestora), altele realizează condiția lor imaterială, însă refuză să o accepte, iar asta le face să îi invidieze ori să-i urască pe toți aceia care se bucură încă de viață. O